

บทความวิจัย

**การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน
ร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1**

วิภาพร ดวงสินธุ์^{1*}, สรรพสิริ ส่งสุขจุโรจน์², สาวิตรี เถาว์โท³

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี^{1*,2,3}

อีเมล: wiphaphorn.dg63@ubru.ac.th^{1*}, sappasiri.s@ubru.ac.th², savitree.t@ubru.ac.th³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบทักษะในการฟังและการพูดก่อนและหลังเรียนของนักเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ ดังกล่าว กลุ่มประชากรคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 30 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบทักษะการฟัง แบบทดสอบทักษะการพูด และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.53/77.00 2) ทักษะในการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.85, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.33) ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลและด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ผู้กำหนดนโยบายควรปรับปรุงหลักสูตรภาษาต่างประเทศให้ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับวิถีการศึกษายุคใหม่ โดยมุ่งเน้นการจัดกิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด แทนการท่องจำ พร้อมทั้งสนับสนุนเทคโนโลยีการเรียนรู้ที่ช่วยขับเคลื่อนสมรรถนะนักเรียนให้ตรงกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน

คำสำคัญ: ห้องเรียนกลับด้าน, ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ความพึงพอใจ, ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด

Received: 27 April, 2026, Revised: 20 June, 2026, Accepted: 23 June, 2026

* Corresponding author

DEVELOPMENT OF JAPANESE LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF VOCATIONAL CERTIFICATE GRADE 1 BY USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING WITH FLIPPED CLASSROOM

Wiphaphorn Duangsin^{1*}, Sappasiri Songsukrujiroad², Savitree Thaotho³

Faculty of Education, Ubon Ratchathani Rajabhat University^{1*,2,3}

Email: wiphaphorn.dg63@ubru.ac.th^{1*}, sappasiri.s@ubru.ac.th², savitree.t@ubru.ac.th³

Abstract

The purpose of this research were to 1) to determine the efficiency of lesson plans integrating the flipped classroom technique and Communicative Language Teaching (CLT) approach based on the 75/75 efficiency criterion, 2) to compare students' listening and speaking skills before and after the intervention, and 3) to examine student satisfaction toward the implemented learning management. The target group consisted of 30 first-year vocational certificate students at Phibun Mangsahan Technical College during the second semester of the 2025 academic year. The research instruments included the lesson plans, listening skill tests, speaking skill tests, and a satisfaction questionnaire. Data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, and a dependent t-test.

The results revealed that: 1) the efficiency of the lesson plans was 77.53/77.00, which met the established criterion; 2) the students' post-test listening and speaking scores were statistically significantly higher than their pre-test scores at the .05 level; and 3) the overall student satisfaction was at the highest level ($\bar{X} = 4.85$, S.D.= 0.33), encompassing four aspects: the instructor, the learning management innovation, measurement and evaluation, and students' desirable characteristics. Policy makers should modernize the foreign language curriculum for greater flexibility. The curriculum must emphasize simulation-based learning for listening and speaking rather than memorization, and support technologies that develop student competencies to meet today's societal needs.

Keywords: Flipped Classroom, Communicative Language Teaching, Satisfaction, Listening Skills, Speaking Skills

* Corresponding author

บทนำ (Introduction)

ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร การเข้าถึงองค์ความรู้และการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงกำหนดให้ผู้เรียนศึกษาภาษาอังกฤษและเลือกเรียนภาษาต่างประเทศอื่นได้ตามความสนใจ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้ส่งเสริมภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศที่สอง เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556) รายวิชานี้จึงเป็นวิชาเลือกที่ได้รับความนิยมอย่างสูงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของสถานศึกษาที่มีความพร้อมด้านบุคลากรและทรัพยากร ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเปิดโอกาสให้สถานศึกษาสามารถเลือกหรือเพิ่มรายวิชากลุ่มภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเลือกเสรีได้ วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหารจึงได้นำตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 มาประยุกต์ใช้ในหลักสูตรสถานศึกษาเป็นรายวิชาเพิ่มเติมหรือเลือกเสรี เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม ชุมชนและผู้เรียนตามความพร้อมของวิทยาลัย การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศที่สองนี้ มุ่งเพิ่มศักยภาพด้านการสื่อสารและเปิดโลกทัศน์ทางภาษา โดยกำหนดบรรจุรายวิชาดังกล่าวในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) กลุ่มแผนการเรียนช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยการ ยิ่งไปกว่านั้น การส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นผ่านรูปแบบและกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ยังช่วยสร้างความเข้าใจในความแตกต่างทางด้านภาษาและวัฒนธรรม ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา, 2567)

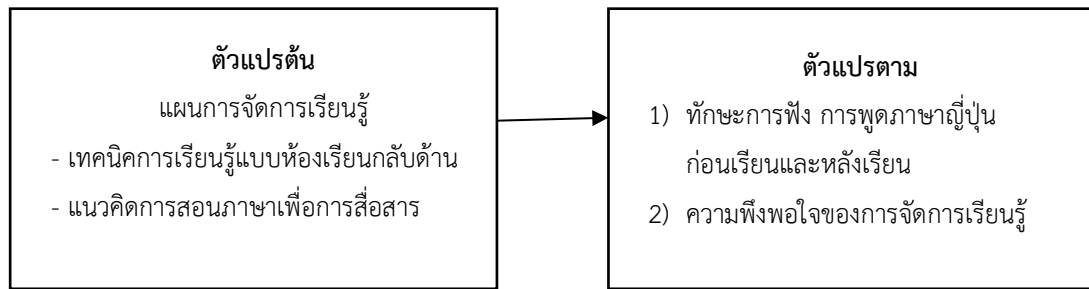
แม้ทักษะการฟังจะเป็นกระบวนการรับสารขั้นแรกที่สุดที่พัฒนาได้ง่ายที่สุดผ่านสิ่งชี้แนะทางภาษาและบริบทสอดคล้องกับ กรรข ฉวีวรรณชล (2565) ที่ระบุว่ามนุษย์ซึมซับภาษาผ่านการฟังก่อนพัฒนาเป็นทักษะการพูดและแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่เน้นการนำไปใช้จริง แต่ผลรายงานการจัดการเรียนรู้ของวิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร (2567) กลับพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากเวลาเรียนที่จำกัด การออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพและการขาดเรียนอย่างต่อเนื่องจากกิจกรรมของวิทยาลัย เช่น การแข่งขันกีฬา การแข่งขันทักษะวิชาชีพ และกิจกรรมจิตอาสา ส่งผลให้การเรียนรู้ขาดความต่อเนื่อง นักเรียนขาดความรู้ด้านคำศัพท์และโครงสร้างประโยค ขาดความมั่นใจในการสื่อสาร ตลอดจนขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น จากการทบทวนวรรณกรรมพบเทคนิคที่หลากหลาย เช่น STAD, TGT, Storyline และการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) โดยเฉพาะรูปแบบห้องเรียนกลับด้านที่ได้รับความนิยมอย่างมาก ซึ่งมีส่วนช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญ

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงศึกษาทฤษฎีและแนวคิดการจัดการเรียนรู้รูปแบบ “ห้องเรียนกลับด้าน” (Flipped Classroom) (พงษ์สิทธิ์ พลิก, 2562; ศิราภรณ์ ปิงเมือง, 2563; พนิดา สีนบัว, 2565; กรรข ฉวีวรรณชล, 2565; หฤทัย ยุวนะวนิช, 2568; ทนงค์ดี ดวงหม่อง, 2568) ซึ่งเป็นการพลิกกลับรูปแบบดั้งเดิม โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการศึกษาเนื้อหาล่วงหน้าผ่านสื่อวิดีโอที่ครูจัดเตรียมไว้ ทำให้สามารถทบทวนซ้ำได้ตามความสะดวก และใช้เวลาในห้องเรียนร่วมทำกิจกรรม ฝึกฝน หรือซักถามข้อสงสัยได้อย่างเต็มที่ กระบวนการนี้เปลี่ยนบทบาทครูจากผู้สอนหน้าชั้นเรียนมาเป็น “โค้ช” หรือ “ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้” (Facilitator) เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และเปิดโอกาสให้เกิดการแสดงความคิดเห็นร่วมกันอย่างมีเหตุผล โดยมีครูทำหน้าที่ชี้แนะและกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาที่ลึกซึ้งและนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน, 2560)

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและแนวคิดของนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับ “การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร” ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้องและเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารได้จริง โดยอ้างอิงจากงานของนักวิจัยหลายท่าน ได้แก่ เกวลิน หวังมุฑิตากุล (2565), กรกช ฉวีวรรณชล (2565), พนิดตา สีนบัว (2565), หลุทัย ยวนะวนิช (2568) และกัญญา ศิลปกิจยาน (2560) จากการวิเคราะห์แนวคิดของนักวิจัย พบว่า “การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร” มักประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) ชี้นำเสนอ (Presentation) ครูเป็นผู้นำเสนอเนื้อหาภาษาใหม่โดยตรงเพื่อให้นักเรียนได้รับข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับรูปแบบภาษาและการใช้งาน 2) ชี้นำปฏิบัติ (Practice) นักเรียนฝึกใช้ภาษาโดยทำกิจกรรมหลากหลาย เช่น การจับคู่สนทนา การเล่นเกม หรือการทำงานกลุ่ม เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเชิงปฏิบัติ 3) ชี้นำไปใช้ (Production) นักเรียนใช้ภาษาในการดำเนินกิจกรรมจริง เช่น การสื่อสารกับเพื่อนหรือการทำโครงการ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาหลายฉบับที่ผสมผสานแนวคิด “ห้องเรียนกลับด้าน” (Flipped Classroom) กับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น งานวิจัยของ เกวลิน หวังมุฑิตากุล (2565) เรื่อง การพัฒนาการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน พบว่า การจัดการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) ใช้กิจกรรมเข้าใจเพื่อกระตุ้นความสนใจ 2) ชี้นำเสนอ (Presentation) ใช้วิดีโอหรือสื่ออื่นให้นักเรียนศึกษาเองก่อนเรียน 3) ชี้นำปฏิบัติ (Practice) ฝึกกิจกรรมทางภาษาในชั้นเรียน 4) ชี้นำไปใช้ (Production) นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือจำลองสถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.52, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .50) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอื่น ๆ ที่สอดคล้องกัน โดยเน้นการพัฒนาทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารเช่นกัน เช่น งานวิจัยของ กรกช ฉวีวรรณชล (2565) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ “กิจกรรมสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)” ร่วมกับ “การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD” เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การศึกษาของ หลุทัย ยวนะวนิช (2568) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับ กิจกรรมบทบาทสมมุติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และ พบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนด้านความสามารถในการพูด สูงขึ้น กว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งกล่าวได้ว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ “ห้องเรียนกลับด้าน” ร่วมกับ “แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” (Communicative Language Teaching CLT) กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อีกทั้งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมทั้งศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบดังกล่าว โดยเน้นการบูรณาการ “ห้องเรียนกลับด้าน” กับ “แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อใช้เป็นแนวทางในการยกระดับและส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objective of the Research)

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการฟังและการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนโดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีวิจัย (Research Methodology)

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยตัวอย่างได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วย เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยแบบ (One Group Pretest-Posttest Design) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest	Treatment	Posttest
E	T ¹	X	T ²
สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย			
เมื่อ E แทน ตัวอย่างที่ได้รับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร			
T ¹	แทน การทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง (Pretest)		
T ²	แทน การทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง (Posttest)		
X	แทน การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร		

2. ประชากร

2.1 ประชากร นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 236 คน ที่เรียนภาษาญี่ปุ่น รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 9 ห้องเรียน 5 แผนกวิชา

ได้แก่ แผนกวิชาช่างกลโรงงาน แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ แผนกวิชาช่างเทคนิคคอมพิวเตอร์ และแผนกวิชาการบัญชี

2.2 กลุ่มตัวอย่างใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยเลือกแผนกวิชาการบัญชี ซึ่งมีจำนวน 2 ห้องเรียน จากนั้นทำการสุ่มเลือกมาจำนวน 1 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้น ปวช.1 ห้อง พบ.11 จำนวน 30 คน เพื่อเป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.2 ตัวแปรตาม

1) ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2) ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง 5 แผนการจัดการเรียนรู้

4.1 ชื่อหน่วยการเรียนรู้เรื่อง ตัวเลข ๑-๖

4.2 แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ ได้แก่

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ตัวเลขหลักหน่วย
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ตัวเลขหลักสิบ
- 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ตัวเลขหลักร้อย
- 4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 หมายเลขโทรศัพท์
- 5) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เวลา

4.3 ตารางโครงสร้างจำนวนเวลาและชั่วโมงการจัดการเรียนรู้

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 4 ชนิด

1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ 5 แผนการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง คาบละ 50 นาที

2) แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ รูปแบบข้อคำถามและลักษณะการวัดอ้างอิงตามแนวทางของ Japanese-Language Proficiency Test ในระดับ N5 ถึงระดับ N4 ซึ่งเน้นการประเมินความสามารถในการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ การเข้าใจคำศัพท์และประโยคพื้นฐาน ตลอดจนการตีความข้อมูลจากบทสนทนาในสถานการณ์ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน

3) แบบทดสอบวัดทักษะการพูด รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 ข้อ โดยพิจารณา 4 ประเด็น 20 คะแนน ลักษณะการประเมินอ้างอิงแนวทางของ Japanese-Language Proficiency Test ในระดับ N5-N4 ซึ่งเน้นความสามารถในการสื่อสารด้วยประโยคพื้นฐานในสถานการณ์ใกล้เคียง

ชีวิตประจำวัน โดยวัดจากความถูกต้องตามหลักการออกเสียง ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วชัดเจนในการใช้ภาษามีความมั่นใจในการใช้ภาษา

4) แบบสอบถามความพึงพอใจ การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 16 ข้อ 4 ด้าน 1 ฉบับ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ข้อมูล ทำการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอในรูปแบบของการวิเคราะห์เชิงบรรยาย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน KR-20 และสถิติทดสอบค่าที

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล (Research Conclusions and Discussion)

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หลังการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.53/77.00 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

ประสิทธิภาพ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S. D.	ร้อยละ
รวมเฉลี่ยระหว่างเรียน E1	30	50	38.77	4.44	77.53
แบบทดสอบหลังเรียนรวม E2	30	20	15.40	1.61	77.00

จากตารางที่ 2 ผลวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร E1 คิดเป็นร้อยละ 77.53 และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ของการทำแบบทดสอบหลังเรียน E2 คิดเป็นร้อยละ 77.00 ดังนั้น การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 77.53/77.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนโดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ แนวคิดสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การประเมิน	n	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S. D.	df	t	p
ก่อนเรียน	30	20	10.17	2.02	29	16.71	<.01
หลังเรียน	30	20	15.40	1.61			

*p < .01

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.61 ผลการวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนให้สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ความพึงพอใจของนักเรียนผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.85$, S. D. = 0.33) แสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาคความพึงพอใจการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านครูผู้สอน	4.92	0.27	มากที่สุด
ด้านนวัตกรรมจัดการเรียนรู้	4.88	0.31	มากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล	4.92	0.27	มากที่สุด
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน	4.83	0.40	มากที่สุด
รวมทั้งหมด	4.85	0.33	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่าความพึงพอใจภาพรวมคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33

การอภิปรายผล

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.53/77.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่กำหนดไว้แสดงว่า แบบฝึกการใช้แบบฝึกทักษะในแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถสร้างเสริมให้นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาด้วย แบบฝึกทักษะ ทั้งนี้มาจากเหตุ ดังนี้ การพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการใช้กิจกรรมที่ดึงดูด มีความหลากหลาย ใช้การสอนการเก็บข้อมูลแบบผสมผสาน โดย

นักเรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาและสื่อการจัดการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายวิธี สามารถนำปัญหาที่พบบอกชั้นเรียน มาปรึกษาและแก้ไขปัญหาในชั้นเรียนได้ โดยการประยุกต์ซึ่งสอดคล้องกับ Kaewkrisadang, Ko and Toshiya (2022) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีการเรียงลำดับเนื้อหา จากง่ายไปยาก และศึกษาห้องเรียนกลับด้านว่า รูปแบบห้องเรียนกลับด้านส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออกและมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Do (2022) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาโดยใช้รูปแบบการสอน 2 รูปแบบ ได้แก่การกลับด้านห้องเรียนทั้งหมดและการกลับด้านห้องเรียนแบบผสมผสาน ซึ่งแนวทางการสอนที่ประยุกต์ห้องเรียนกลับได้มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ และแก้ไขปัญหาทางการเรียนได้เป็นอย่างดี

2. การพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ทักษะการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนวิธีการจัดการเรียนรู้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ทำการสังเคราะห์ โดยมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูผู้สอนเปิดคลิปวิดีโอหรือ การนำด้วยคำถามเชิงกระตุ้นนักเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอ ครูผู้สอนนำเสนอข้อมูล เช่น การตัวอย่างสถานการณ์ที่นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ได้จริง การเปรียบเทียบสถานการณ์จำลอง การทบทวนเนื้อหาจากขั้นตอนก่อนหน้า ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นของการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กิจกรรมกลุ่มเล็ก กิจกรรมคู่หรือ กิจกรรมเดี่ยว เพื่อเป็นการเรียนกระตุ้นการเรียนรู้เนื้อหาผ่านกิจกรรมให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองหรือสร้างองค์ความรู้ใหม่แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้น ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้เป็นขั้นที่ครูผู้สอนออกแบบสถานการณ์จำลอง เพื่อให้นักเรียนได้ทดลองในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน นักเรียนจะต้องศึกษาเนื้อหามาก่อนล่วงหน้า เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหา นักเรียนสามารถทบทวนเนื้อหาได้ตามที่ต้องการ กล่าวคือสามารถเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา บนแพลตฟอร์มออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย พงษ์สิทธิ์ พลักร (2562) การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมโชว์โทรทัศน์ที่มีผลต่อการคิดวิเคราะห์ วิชาภาษาไทยเพื่อการศึกษาต่อ เรื่อง การสร้างคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับรูปแบบเกมโชว์โทรทัศน์ สามารถช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยังมีวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาญี่ปุ่น ศิริรัตน์ ปิงเมือง (2563) ศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการแนวคิดวรรณกรรมสัมพันธ์ ร่วมกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดดา สีนบัว (2565) ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมดิจิทัล เพื่อการศึกษา (Educational Digital Games) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการฟังของนักเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นอย่างเห็นได้ชัด โดยมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 55.87 ซึ่งสะท้อนถึงประสิทธิภาพ ของการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาเป็นสื่อกลางในการกระตุ้นการเรียนรู้ภาษา และภาษาต่างประเทศอื่น เช่น วิจัยของ เกวลิน หวังมุกตากุล

(2565) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ พบว่ามีค่าเฉลี่ยระดับดี งานวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับ กรกข ฉวีวรรณชล (2565) ได้ศึกษาการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โดยใช้แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่านักเรียนมีทักษะการฟังที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยทางสถิติระดับ .05 มีทักษะการพูด ที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติในการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด และการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทนงศักดิ์ ดวงหม่อง (2568) ศึกษาการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่องการซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพัฒนาด้านความสามารถการฟังและการพูด อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยทางสถิติที่ ระดับ .01 นักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาทักษะ ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมนักเรียนมีระดับความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ย 4.48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ กรกข ฉวีวรรณชล (2565) ได้ศึกษาการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แนวคิดการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่านักเรียนมีทักษะการฟังที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยทางสถิติระดับ .05 มีทักษะการพูด ที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติในการเรียนอยู่ใน ระดับมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกวณิน หวังมุฑิตากุล (2565) จากการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ พบว่าอยู่ในค่าเฉลี่ยระดับดี ส่วนงานวิจัยของ หลุทัย ยუნะวนิช (2568) ได้ศึกษาการใช้ชุดฝึกการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.17/88.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และการใช้ชุดฝึกกิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ภายหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมดังกล่าว นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ ศิริรัตน์ ปิงเมือง (2563) ศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการแนวคิดวรรณกรรมสัมพันธ์ ร่วมกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม

ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าว ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นการประยุกต์และพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ ไม่เรียนรู้อย่างท้อแท้ และทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (Facilitator) เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้อย่างสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและงานวิจัยของ

ณภัทร นรชาญ (2565), เกวลิน หวังมุฑิตากุล (2565), กรกช ฉวีวรรณชล (2565) และหฤทัย ยวนะวนิช (2568) ที่ได้ศึกษาขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติกิจกรรม และ 3) ขั้นฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้ศึกษาล่วงหน้าจากระบบห้องเรียนกลับด้าน มาสู่การฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดผ่านสถานการณ์จำลองในชั้นเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านยังได้เน้นย้ำถึงการเปลี่ยนแปลงบทบาทของครูผู้สอนและบทบาทของนักเรียนอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานศึกษาของ ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน (2560) ที่ได้จำแนกบทบาทสำคัญออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ บทบาทของครูผู้สอนที่เปลี่ยนหน้าที่มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ในการจัดการเรียนรู้ และบทบาทของนักเรียนที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งกิจกรรมนอกชั้นเรียนและกิจกรรมปฏิบัติภายในชั้นเรียน ซึ่งการปรับเปลี่ยนบทบาทดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนมีความตื่นตัวและมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นได้อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านสอดคล้องกับแนวคิดการจัดโครงสร้างห้องเรียนกลับด้านที่มีจะจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนที่ 1 การเรียนรู้นอกชั้นเรียน ซึ่งครูผู้สอนทำหน้าที่มอบหมายภาระงาน วิดีโอหรือสื่อการเรียนรู้ล่วงหน้าเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาและเตรียมความพร้อมด้วยตนเอง และส่วนที่ 2 การเรียนรู้ในชั้นเรียน ซึ่งครูผู้สอนจะปรับเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและทำกิจกรรมสร้างสรรค์ตามสถานการณ์จำลองที่ครูจัดเตรียมไว้ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ กัญญา ศิลปะกิจยาน (2560) และกาญจนาภา วัฒนธรรม (2563) ส่งผลให้เวลาในชั้นเรียนถูกนำมาใช้เพื่อการปฏิสัมพันธ์ การแก้ปัญหา และการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

จากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมาทำให้สามารถสรุปได้ว่า วิธีการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้กับห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าภาพรวมของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.85$ ทั้งนี้ เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนฝึกการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์หรือเหตุการณ์จำลองต่าง ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความอยากใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยครูผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและผู้คอยกระตุ้น ให้นักเรียนเกิดความอยากเรียนเป็นการเปลี่ยนบทบาท ของครูผู้สอน จากการถ่ายทอดหน้าชั้นเรียนเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ใหม่ นอกจากนี้ยังส่งผลให้ครูผู้สอนสามารถให้ความดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึงสอดคล้องกับ ปรีพันธ์ หมั่นคำ (2564) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กระบวนการกลุ่ม และความพึงพอใจในการเรียน เรื่อง ชีวิตในสิ่งแวดล้อม โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้กระบวนการกลุ่มอยู่ในระดับมาก และความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก

จากการวิจัยในครั้งนี้ สรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 นั้นส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ก่อนการเรียนและหลังเรียนของนักเรียน มีค่าที่สูงกว่าก่อนเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนต่อ

การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับระดับมากที่สุด ซึ่งการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะความรู้ความจำ ความเข้าใจ รวมทั้งการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังส่งผลให้นักเรียน เป็นบุคคลที่มีการพัฒนาทักษะความรู้ความจำ ความเข้าใจ รวมทั้งการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันส่งผลให้นักเรียนเป็นบุคคลที่สามารถ สร้างองค์ความรู้ใหม่ และสามารถศึกษาหาความรู้ได้คงที่ทุกเวลาเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะ (Suggestion)

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1) การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดที่มีความซับซ้อน ครูผู้สอนควรนำเสนอเนื้อหาบทสนทนาจากการฟังที่นักเรียนคุ้นเคยมาเป็นต้นแบบ แล้วสอดแทรกกิจกรรมเปลี่ยนบทบาท (Role play) หรือการจำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนสายอาชีพ เพื่อเชื่อมโยงให้นักเรียนสามารถนำคำศัพท์และสำนวนที่ได้จากการฟังไปประยุกต์ใช้พูดสื่อสารจริงได้

2) นักเรียน ปวช. มีเวลาเรียนจำกัดและต้องเตรียมตัวออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ครูผู้สอนจึงควรจัดส่งคลิปเสียงการฟังหรือสื่อออนไลน์ล่วงหน้าอย่างน้อย 3 – 5 วัน โดยตัวสื่อต้องสั้นกระชับ ความยาวไม่เกิน 7-10 นาที และส่งผ่านแอปพลิเคชันที่เข้าถึงง่าย เช่น (LINE) หรือ (Google Classroom) ควบคู่กับการทำแบบทดสอบสั้น (Quiz) เพื่อเตรียมพื้นฐานนักเรียนให้พร้อมฝึกพูดในชั้นเรียน โดยไม่เพิ่มภาระนอกเวลาเรียนมากเกินไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการเพิ่มระยะเวลาการติดตามผล (Follow-up Phase) หลังจากสิ้นสุดการทดลองไปแล้วประมาณ 2-4 สัปดาห์ เพื่อทดสอบและประเมินความคงทนของความรู้ของนักเรียน ทั้งในด้านการจำคลังคำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่นและความสามารถในการพูดสะท้อนการสื่อสารในระยะยาว เนื่องจากทักษะการฟังและการพูดจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนและวัดผลอย่างต่อเนื่อง

2) ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นเพิ่มเติม เช่น แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความมั่นใจในการสื่อสาร หรือทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

3) ควรมีการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมหรือสื่อที่หลากหลายมากขึ้น เช่น สื่อมัลติมีเดีย เกมภาษา หรือสถานการณ์จำลอง เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง (Reference)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรกช ฉวีวรรณชล. (2565). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โดยใช้การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD*. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กัญญา ศิลปกิจยาน. (2560). *การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดสะเต็มศึกษาและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารของเด็กอนุบาล*. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนาภา วัฒนธรรม. (2563). *การพัฒนา mobile application ที่ใช้เทคโนโลยีเสียงในห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริม*

- ทักษะและความมั่นใจในการฟังพูดภาษาจีนของนักเรียน. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกวลิน หวังมูทิทากุล. (2565). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้กรณีศึกษาเป็นฐานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ แร่งรวมพลังเพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรนครปฐม. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณภัทร นรชาญ. (2565). ผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบ Lingua Franca Core ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทนงศักดิ์ ดวงหม่อง. (2568). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเรื่อง การซื้อของเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ปริญญ์ หมั่นคำ. (2564). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กระบวนการกลุ่มและความพึงพอใจในการเรียน เรื่อง ชีวิตในสิ่งแวดล้อม โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พนิตดา สีนบัว. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วย เกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พงษ์สิทธิ์ พลีกร. (2562). ผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทางร่วมกับรูปแบบเกมโชว์โทรทัศน์ที่มีผลต่อการคิดวิเคราะห์วิชาภาษาไทยเพื่อการศึกษาต่อเรื่องการสร้างค่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร. (2567). รายงานผลการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประจำปีการศึกษา 2567. รายงานที่ไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่, วิทยาลัยเทคนิคพิบูลมังสาหาร.
- ศิริรัตน์ ปิงเมือง. (2563). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นโดยบูรณาการแนวการสอนวรรณกรรมสัมพันธ์ร่วมกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (ดุษฎีนิพนธ์). คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา. (2567). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.

หฤทัย ยวนะวนิช. (2568). ผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับกิจกรรม
บทบาทสมมุติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

Kaewkraitsadang, P., Ko, S., & Toshiya, F. (2022). Using a Flipped Classroom Strategy to Overcome the
Limitations of Large Group Classes: An Example of Online Class Practice for a Comprehensive
Elementary Japanese Course. *Thammasat Journal of Japanese Studies*, 39(1), 1-23.

Do, T. H. (2022). *Flipping the classroom: The effects of flipped learning on an EFL academic writing
course in a Vietnamese university*. (Doctor of Philosophy), Faculty of Arts and Social Sciences,
University of Technology Sydney.